

**„Budte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně.
Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou
úrodu země, dokud se nedočká podzimního i
jarního deště.“
Jakub 5,7.**

LISTOPAD 2018

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 3.11. – Prožívání jednoty v rané církvi
- 10.11. – Obrazy jednoty
- 17.11. – Když přijdou konflikty
- 24.11. – Jednota ve víře

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	SŠ dětí a mládeže
3.11.	Petr Kimler	Jiří Loder	Petr Chára
10.11.	Petr Chára	Peter Čík	Soňa Mročková
17.11.	Pavel Pimek	Blanka Novotná	Ivana Burešová
24.11.	Květa Tyšerová	Pavel Pimek	Petr Chára

Blahopřání k narozeninám

- 4.11. - Tomáš Češek
- 13.11. - Elen Jančová

ADRA Klub zdraví informuje

- 8.11.2018** – 17.30 hodin – **Něco o Taiwanu**, beseda Zdislavy Odstrčilové
- 22.11.2018** – 17.30 hodin – **Koření života II.**, beseda lektora zdravého životního stylu Ferdinanda Janka

Hana Pinknerová: Kde brát sílu?

Za studeného zamračeného zimního odpoledne jsem brouzdala ulicí. Zbytky spadaneho listí se promíchaly se smetím a zmrazky na chodníku a vytvořily zvláštní koberec. Mezi větvemi holých stromů pofukoval studený vítr a poponášel sem a tam mikrotenové sáčky. Ruce jsem vrazila do kapes a šálu jsem si omotala pevněji kolem krku.

Pak jsem potkala jednu známou slečnu. Zářila na dálku. Sice se nijak důvěrně neznáme, ale několikrát jsme se viděly na nějakých křesťanských akcích. Myslím, že byla na autogramiádě nějaké mé knížky a říkala mi něco povzbudivého. Nevím ani, jak se jmenuje, ale pozdravíme se, když se potkáme. Tentokrát vypadala tak šťastně a radostně, že se zdálo, jakoby se nad chodníkem lehce vznášela. Pozdravily jsme se a já jsem se na ni usmála, protože vidět člověka v takovémto stavu, to se mi zas tak často nestává. Ona můj úsměv pochopila jako výzvu k rozhovoru. Nebyla jsem proti. Slyšet něco příjemného chci vždycky.

Spustila sice docela překotně, trochu pletla jedno přes druhé, ale dalo se v tom celkem vyznat. Tak především, ta autohavárie, v níž se ocitla úplně nevině, ta byla fakt hrozná. Bezvědomí, rozdrčená pánev, otřes mozku, dlouhý pobyt v nemocnici, úpěnlivé modlitby... podrobností vás ušetřím, jistě si to dovedete představit. Co si možná představit nedovedete, bylo zázračné uzdravení. Všechno srostlo, všechno uvnitř fungovalo, nikde nic nebolelo, skoro jako by se nikdy nic nepříhodilo. Nadpřirozeně hladký průběh. Něco se zadržlo až potom. Když se měla dostavit k lékaři, který měl pro pojišťovnu posoudit její zdravotní následky, rodiče s ní to ráno předtím naléhavě hovořili. Připomínali jí důtklivě, že zadarmo jí nikdo nic nedá. Že její zranění byla vážná, a finanční odškodnění si plně zaslouží. A že koneckonců pojistku si celá rodina pečlivě platí a ještě nikdy nikdo žádnou náhradu nečerpal.

U lékaře to proběhlo hladce. Seděl nad nějakými lejstry. Pohlédl na ni přísně zpod brýlí a zeptal se jí, co jí nyní po úrazu bolí. Řekla, že nic. Znovu se jí zeptal, jestli má nějaké zdravotní následky. Odpověděla, že žádné. Lékař podotkl, že takhle se do pásma úhrady nedostanou. Ona

podotkla, že to byl nepochybně zázrak. On pokýval hlavou, něco si zapsal do papírů a pak se zdvořile rozloučili.

Doma nastal mazec. Maminka hystericky vzlykala, tatínek se zlobil. Vykřikoval, že nic nepochopila a po kom asi může být tak hloupá. Maminka plakala, že už jí zamluvila ten kožíšek, a jak teď bude před paní Hromádkovou vypadat. Oba rodiče se shodli, že buď je jejich dcera tak strašně hloupá nebo je zcela zlotřile zlomyslná a chce své nebohé rodiče přivést do hrobu. S tímto ortelem odešla na lekci kytary.

Takové vyjádření rodičů nikomu dobré nálady nepřidá. Navíc moje známá si ani nebyla příliš jistá, jestli rodiče náhodou přece jen neměli pravdu. Cítila silné výčitky, že rodiče zklamala. Že je zarmoutila. Maminku přivedla do úzkých s tím kožíškem. A ještě paní Hromádková! Ta se bude na maminku dívat skrz prsty... Připadala si prý opravdu skoro zlotřile. Schlípale se došourala do výuky, málem že nástroj po ulici ani neunesla. Na hodině kytary do ní nic nebylo. Pan učitel to samozřejmě hned poznal, a protože o duše svých žáků se zajímá ještě o trochu víc než o jejich prstoklady, opatrně se vyptával, co se stalo. Moje známá byla na hranici zoufalství. Nevěděla, jak svou vinu odčinit, a tak se mu se vším svěřila. Jak hloupě neposlechla rodiče a jak je hrozně zarmoutila a zklamala. Styděla se za své selhání. Pan učitel si to všechno pozorně vypočetl a vůbec ji neodsoudil, jak se strachovala. Naopak. Řekl jí, že jednala správně, když nelhala. Řekl jí, že peníze získané podvodem nepřinesou požehnání. Řekl jí, že rodiče se zmýlili, a že jim má jejich řeči odpustit. A ještě jí řekl, že Nebeský Otec je na ni pyšný a má z ní velkou radost. Potom normálně hráli prstová cvičení, etudy i písničky.

Po hodině jsme se na ulici potkaly. Tak zářila životní silou, že to bylo patrné na sto metrů. Řekla jsem jí, že má moudrého pana učitele a že to, co on, si myslím taky. Že i já jsem na ni pyšná. Ona mi odpověděla, že se cítí tak skvěle, že se už musela podívat do futrálu, jestli si nástroj nezapomněla u učitele. Jak lehký se jí najednou zdál. Cítila se tak silná! Když jsem se na ni koukala, jak si pohazuje s velkým pouzdem na kytaru, jak rozjařeně gestikuluje a směje se za každým třetím slovem,

mimoděk se mi vybavil verš z bible, který jsem to ráno četla: Radost Hospodinova budiž síla vaše.

Tohle byla skvělá ilustrace; způsobila Hospodinu radost a On ji obdaroval svou silou. Je to vlastně docela jednoduché, že? Nelhat, i když bych z toho mohla mít okamžitý prospěch. Nepodvádět, i kdyby se kvůli tomu měl na mne někdo blízký zlobit. Považovat Boží měřítka za svoje v každé situaci. Protože v jeho radosti je moje síla.

Filmový projekt Ježíš byl přeložen do 1700 jazyků

New York . Mluvčí filmového projektu Ježíš oznámil ve středu, že bylo dosaženo dalšího milníku dokončením překladu filmu do 1700. jazyka. Infomovala o tom křesťanská internetová televize CBN News.

Nejnovější překlad filmu je v jazyce Cheke Itolo pro lidi žijící na Šalamounových ostrovech v jižním Pacifiku. Organizace také oznámila, že

plánuje připravit čtyři překlady v amazonském jazyce, které mají být dokončeny v únoru příštího roku. Dalších osm jazyků bude přidáno do konce srpna 2019.

Organizace má také plány na výrobu šesti jazykových překladů ve východní Asii s dalšími 77 jazykovými překlady, které mají být dokončeny do roku 2025.

Filmový projekt Ježíš je křesťanská organizace, kterou v roce 1981 založil Bill Bright z Campus Crusade for Christ, která distribuuje film Ježíš od roku 1979. Cílem je zasáhnout každý národ, kmen, jazyk, a pomoci jim slyšet příběh o Ježíši v jazyce, kterému rozumí.

Kluby zdraví ve Valašském Meziříčí 1.část. (pohled z VITALITY)

Klub zdraví ve spolupráci se Zdravým městem ve Valašské Meziříčí připravil a stále ještě připravuje řadu zajímavých přednášek a besed, které souvisí se životním stylem, zdravím a cestováním. Součástí těchto klubových přednášek je rovněž drobné občerstvení nebo ochutnávka.

Základní myšlenka spojující jednotlivé zdravotní besedy spočívá v tom, že zdraví je především v rukou každého jednotlivce a je dobré s ohledem na své vlastní zdraví vybočit ze zajetých nezdravých stereotypů.

Cestovatelské přednášky a přednášky udržitelného rozvoje vedou posluchače k přemýšlení o životě obyvatel naší planety, o životním prostředí kolem nás, o ekonomické a demografické problematice zemí tohoto světa.

Jako přednášející jsou zváni lidé zajímaví, se zkušenostmi, odborníci, ale i laici.

Kluby zdraví obecně fungují jako **mostový program**. **Nejsou a ani nemají být přímou evangelizací**. Je zde ale určitá spojnice mezi naší církví a občany města.

Jak to funguje nebo nefunguje, či by mohlo fungovat u nás ve Valašské Meziříčí?

Jak to vidím já z pohledu spoluorganizátora těchto besed?

Svůj pohled a eventuelně další možnosti Vám ráda představím v 2. části.

Soňa Mročková

Dary modlitebního týdne

Sbírka v rámci modlitebního týdne je v adventistických sborech dobrou tradicí. Dary modlitebního týdne představují společně s misijními dary páteř financování celosvětových evangelizačních aktivit Církve adventistů sedmého dne. Podle biblického chápání se desátky používají převážně na platy kazatelů, na jejich vzdělávání i na podporu dalších aktivit sdružení a unií. V mnoha zemích světa však lokální dary nestačí na to, aby evangelizační výzvy pokryly. To platí obzvláště pro země na Blízkém východě, v Africe, ale i v Asii. Proto jsou dary modlitebního týdne už skoro sto let nepostradatelnou součástí naší celosvětové misie.

V Bibli je možné najít několik míst, ve kterých jsou výzvy ke sbírkám. Ve 2. Mojžíšově 25,1.2. Bůh žádal Mojžíše, aby provedl sbírku. Jelikož Stvořitel všeho určitě neměl „zapotřebí“, aby prosil o finanční podporu, můžeme z toho usuzovat, že zde nešlo jen o financování stánku úmluvy. Je pozoruhodné, že je to první věc, kterou Bůh sděluje Mojžíšovi, když jej po uzavření smlouvy povolal na horu Sínaj. Bůh v této preambuli k nařízením o stavbě stánku úmluvy několikrát odkazuje na to, že se má jednat o dobrovolné dary. Ti, „jejichž srdce je ochotné“ (B21), jsou vyzváni, aby se na této sbírce podíleli. Bůh si přeje, aby dávání darů bylo „srdeční“ záležitostí, nejen nějakou finanční transakcí. Stejně jako byly dary Izraelců výrazem jejich vděčnosti za prožité vysvobození z otroctví v Egyptě a za smlouvu, kterou s nimi Bůh uzavřel, stejně tak je dávání darů vyjádřením naší vděčnosti za naši zkušenost vykoupení v Ježíši Kristu a za Boží péči o nás. Právě proto, že Bohu důvěřujeme, si nemusíme nechat všechno pro sebe, protože víme, že Bůh, který už toho pro nás tolik udělal, se o nás postará i v budoucnu.

V tomto textu ale Bůh poukazuje ještě na jeden další cíl, který jeho prosba o dary sleduje. V 2. Mojžíšově 25,8 je zapsáno, že izraelský národ má tyto dary dát, aby Bohu „udělali svatyni“ a on v ní mohl bydlet. V určitém smyslu nám to může připadat zvláštní, že Bůh „potřeboval“ přispění národa, aby bydlel v jejich středu. Ale není to právě tento akt nesobeckosti, nezištné pomoci pro druhé, dávání druhým, co nám pomáhá být Bohu o trochu podobnější? Ježíš nelpěl na svém výjimečném

postavení v nebi, ale – jak to píše apoštol Pavel v listu Filipským 2,8 – ponížil se, aby nás zachránil. Bůh si přeje, abychom takto smýšleli i my. Touží, abychom s ním spolupracovali, abychom lidem okolo sebe umožňovali prožívat zkušenost Boží přítomnosti v jejich životě. A přitom sami můžeme zakusit, že i pro nás samotné je v tom ukryto veliké požehnání.

Máme úžasného Boha, který ve všem, co dělá, zohledňuje blaho a požehnání svého stvoření. V tomto smyslu vám již nyní chci poděkovat za vaše dary a ze srdce vám přeji Boží požehnání.

Norbert Zens, hospodář Interevropské divize
Církve adventistů sedmého dne

Mírák 2018

Začátkem října jsme se rozhodly já, Kačka a Jindřiška jet do Ostravy na Mírák. Někteří tam byli už po několikáté, ale třeba já osobně jsem tam byla letos poprvé. Když jsme ráno čekaly na nádraží ve ValMezu na vlak do Hranic na Moravě, zjistily jsme, že má 170 minut zpoždění a přípoj nám jistě ujede. Takže jsme musely jet do Hranic autem a odtud už jsme

pokračovaly vlakem směr Ostrava – Svinov. Další úsměvná věc byla, že když jsme s Kačkou čekaly na tramvaj, bylo nám divné, že stále

nejede. Teprve po chvíli nám nedošlo, že čekáme na autobusové zastávce.

Dorazily jsme na VŠB a už se vítaly s našimi přáteli z jiných sborů. Dopolnední program byl zajímavý, písničky nádherné a oběd byl taky velmi dobrý. Už v tento moment jsme byli všichni s Mírákem spokojeni, ale akce ještě nekončí.

V odpoledním programu nám Petr Hřib ml. povídal o modlitbách a o tom, jak jsou důležité. Přišly workshopy a já s Kačkou jsme zůstaly v aule na přednášce profesora Vladimíra Krále o kvalitě života. Odpolední program plný písniček byl taky velice zajímavý, a potom už přišla část večerní. Šlo se do "kavárny", kde hrála živá hudba a bylo tady posezení. Bylo to tady velmi příjemné, ale těch krásných věcí tady bylo mnohem víc. Mohli jsme se jít podívat i do "kapličky", která byla velmi pěkná a byla tam nádherná atmosféra. Zpětně lituji toho, že jsem tam nestihla jít, protože si kapličku všichni velmi chválili.

Večer jsme se rozloučili a byl čas odjet domů. Tak ahoj zase za rok. ☺

Adéla Vráblová

Ekuvýšlap s bludnými konci

Máme tu říjen a s ním i neodmyslitelný podzimní ekuvýšlap. Tentokrát startuje v Zašové a přes kopec pokračuje přes hřeben Veřovických vrchů na druhou stranu do Mořkova. Co se orientace týče, nic jednoduššího se snad ani nedá vymyslet.

U vlakového nádraží zmíněné dědiny se kolem jedné polední srocuje jedenáctero poutníků. Samozřejmě do tohoto počtu započítáváme i jednoho z nejuvěrnějších účastníků, sympatického psíka Montiho. Vůbec první zablouzení registrujeme už po několika stovkách metrech pěšího pochodu. Slepá ulice končící u jednoho z pohledných domků nás naštěstí už po krátké chvíli vrací na širokou cestu. Ta vede středem obce a navzdory jistým biblickým varováním před tímto typem komunikace míří až ke kostelu.

Studánka
Stračka
je
pojmem
v celém
širém
okolí.
Srocují
se zde
kanystry
a
petkami
ověšené
skupiny

žiznivých poutníků, které si pak do svých domovů odvázejí tekutinu, o níž každý druhý tvrdí, že kromě sklerózy a plochých nohou dokáže vyléčit skoro každý z myslitelných neduhů. Protože na spolehlivé otestování tohoto tvrzení nemáme dost času, využíváme upravený prostor s lavičkami jen k rychlé likvidaci hromadně rozdávaných buchet domácích.

Obvyklé duchovní zastavení se odehrává jen pár desítek metrů od zmíněného pramene. Rozezní se šestice strun Švitorčina sladkého dřeva a do okolí se nesou známá, melodií obalená poselství o nádheře Božího stvoření i společné touze stát se jednou harmonickou rodinou. Mimo jiné proto, aby i neinformovaný okolní svět lehce rozpoznal, koho jsme to vlastně učedníky.

Promluvou tentokrát poslouží jeden z přítomných Pavlů (Kostečka).

Vášnivě se rozpovídá na předem dané téma, které se týká současné Evropy. Zda je či

není křesťanská, a pokud ne, co pro to může prakticky každý z nás udělat. Recepty jsou až průzračně jednoduché. Napojit se na nadpozemské kladné zdroje a jejich působení přenést do běžné, všem srozumitelné životní praxe.

Zvedáme kotvy a míříme k Mořkovu. Alespoň si to myslíme. Až poté, co se zakousneme do sladkého jablka, docházíme k hořkému poznání. Nekráčíme k Mořkovu, ale

někam k Rožnovu. Nezbyvá mi než kajicně přiznat, že je to má vina, má

veliká vina. Jak se zdá, tak v poslední době přímo oplývám darem bloudění. Pokud to tak bude pokračovat, budu pasován na náčelníka bludařů. Ještě, že se už za to neupaluje.

Musíme se oklikou vrátit, což je úplně na houby. Pavel druhý (Pimek), všeobecně uznávaný houbařský král, je nějakým zázrakem objeví, i kdyby zrovna nikde nerostly. Suchohřib, bedla a později i sem tam nějaké václavky se tak co nevidět stanou pikantním obohacením večere jedné ze tří přítomných Jarušek. Pokud se dneska vůbec stačí vrátit do svého domova.

Po půldruhé hodině pěší chůze jsme znovu v Zašové. Konečně jsme na jediné správné cestě! Zatím je přiměřeně široká a v mírném úhlu stoupá k výšinám. Času, kterého bylo pořád nadbytek, až příliš nápadně ubylo. Pokud nezvýšíme kmitočet, na šestý vlak můžeme zapomenout.

Přidáváme do kroku. Míjíme pryskyřicí vonící hromady nedávno pokácených kmenů. Okolní lesy se už začínají převlékat do pestrobarevného podzimního odění.

Zrychlený přesun nezadržitelně ubírá sil. Přestože někteří z poutníků mají jazyk až na vestě, hrdinně pochodují dál. Ale protože pes Monti žádnou vestu nemá, vzdává to jako první. Možná k radosti jeho paní, případně dalších znavených. Naskytla se totiž záminka k dychtivě očekávanému odpočinku. Teď už je nad slunce jasné, že se plánovaný spoj nestihne. Ten, kdo si na to troufá, má od této chvíle svobodu. Jako první vyráží do kopce Pavel druhý. Jindřich ho s odstupem následuje.

Tma se nezadržitelně dožaduje své budoucí vlády. Krajiny se zmocňuje nádech tiché nostalgie. Na poezii však není čas ani nálada. Důležité je co nejefektivněji přemístit své tělesné schránky na temeno veřovického hřebene.

Vrch Huštýn nás vítá začínajícím šerem a čím dál chladivějším větrem. Nějaká dobrá duše tu naštěstí postavila bytelné přístřeší. Dokonce i s ohništěm. Za chvíli v něm plápolá středně vysoká oranžová vatra. Přichází poslední skupina vedená odpočatým psíkem Montim. Všechno

náročné je za námi, můžeme se oddat vrcholové nirváně. Závěrečný sešup do údolí už bude brnkačka!

Voláme mobilem na Pavla prvního. Dovídáme se, že už sedí i s Jindrou

ve vlaku a vesele uhánějí k Valmezu. Ještě před chvílí to tak veselé nebylo, protože zabloudili. A pak naháněli pacifik divokými přískoky přes družstevní lán. Pavel druhý prý

ve vlaku nevězí a tím pádem je nezvěstný. S největší pravděpodobností to někde otočil a teď spokojeně sestupuje k Zašové.

Šera utěšeně přibývá a zatím spokojené dámy jsou čím dál nervóznější. Na moje tvrzení o naprosto pohodovém závěru neberou nejmenší zřetel a důrazně se dožadují co nejvčasnějšího odchodu. Tma je už skoro dokonalá a kolkolem šedočerný hvozd. První úsek celkem snesitelně klesá dolů a ukazatel směru hlásí jen dva zbývající kilometry. Náročnější turistky si svítí mobilem, ostatní pouze očima. Není co řešit, nálada je výtečná.

Později však značka prudce odbočuje do lesa. Všimli jsme si toho čirou náhodou. Náznak lesní cesty vystřídal takřka neviditelný chodník. Ke skrovné telefonní záři se přidává světlo čelovky. I tak se po několika minutách stane, že stojíme na scestí. Kolem se tyčí vysoké buky a další postup zatarasily vývraty. Vzrostlé kopřivy ukrývají neforemné balvany. Pokud registrujeme nějakou pěšinu, pak ji tady vyšlapala lesní zvěř.

Následuje nevyhnutelné pátrání po zmizelé značce. V takřka absolutní temnotě jde o záležitost zapeklitě nesnadnou. Máme důvodné podezření, že někdo právě v této chvíli nepozorovaně kontaktoval Nejvyšší

podatelnu. Jinak by se hledání protáhlo do nejbližší půlnoci, případně pochod proměnil v překotné prodírání se neprostupným nočním pralesem.

Jsme u mořkovského nádraží a do odjezdu zbývá pohodlná půlhodinka. Blíží se vlak a na přejezdu se rozezněl zvonec. A tím pádem, výšlapu je konec!

Ale není! Naládujeme se do kupé, a koho to tu nevidíme? Zdaleka nejrychlejší chodec celého výletu! Kde se tu vzal? Pavel druhý totiž v rychlosti a šeru přehlédl odbočku a nepřehledným terénem klopýtal dál. Když mu konečně došlo, že cílem jeho cesty nebude Mořkov, rozhodl se zabočit k Zašové.

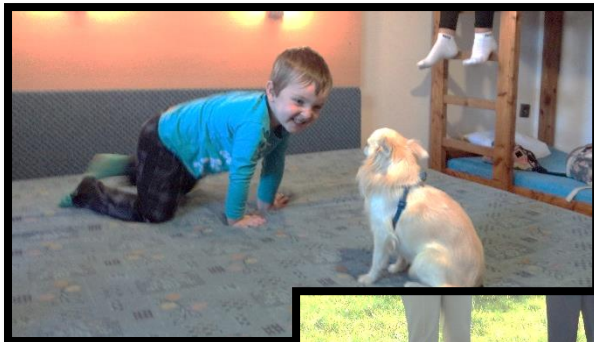

Nakonec skončil ve Veřovicích, které leží na přesně opačné straně. Převzal tak ode mne putovní plaketu největšího ekubludaře! Teď sedíme spolu ve vlaku na místech pro tělesně postižené a až do Valmezu se za vydatné Švitorčiny asistence oddáváme nevázanému smíchu. A už se také těšíme na příští, tedy adventní ekuvýšlap. Nepochybně přinese nová, zatím netušená překvapení.

František publikán Tomanec

Příloha – *Kvatro Es* (Smějeme Se Sami Sobě)

Letošní Den díkůvzdání se opět vyvedl. Nebe jako malované, sluníčko hrálo, římša krbu se prohýbala pod tíhou dárků a ani jedna židle nezůstala prázdná.

Nikdo na nikoho nevrčel jako pes, nálada byla skvělá.

Ani nás nepřepadl v poslední době tolik populární valašský méďa, jen dva malé smetáči, nijak zvlášť krvelační.

Sobotní škola byla poučná, jídlo výborné,

což se podepsalo na aktivitě nejmenovaných jedinců.

Také promluva bratra Hříba se nám líbila.

Radost
z tomboly
byla
nepředstíraná.
Takže – díky,
Pane, za
nádherný den!

Křesťanský vtip - Ameňák

